

lysninger, som det overhovedet var muligt at erholde, og Forslagsstillerne ere ved Beregningen af de Beløb, som det her foreliggende Lovforslag vil indbringe Statskassen, gaaede ganske den samme Vej, have brugt ganske den samme Beregningsmaade som den, der fra Ministeriet Reedtz-Thotts Side var benyttet ved Forelæggelsen af dets direkte Skattelove i Samlingen 1896—97. Jeg skal ikke, i alt Fald saa længe ikke nærmere Anledning dertil gives, komme dybere ind paa denne Beregning, der jo findes udførlig fremstillet i et af Bilagene til Skattekommissionens Betænkning. Jeg skal kun sige derom, at det af dette Bilag turde fremgaa, at det saa langt fra har været Skattekommissionen om at gøre at gøre denne Beregning saa favorabel som mulig, saa langt fra at stille en Beregning op, som kunde siges at give Statskassen mere, end man virkelig kunde tro, der vilde indkomme, at tværtimod Beregningen paa adskillige Punkter bære Præget af det modsatte, bære Præget af at være udført med stor Forsigtighed og stor Ængstelighed for at komme til et urigtigt Resultat.

Spørgsmaalet er da, om Statskassen kan taale dette. Jeg udtalte ved Forslagenes Forelæggelse, at allerede Finansminister Lüttichau, den Gang han forelagde de tidligere Forslag om en Skattereform, under Behandlingen deraf havde erkendt, at Statskassen vilde kunne taale en Indtægtsnedgang af ca. 2½ Million. Den ærede Finansminister udtalte sig under Finanslovens Behandling med nogen Tvivl om, hvorfra dette Tal var taget. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har allerede under Finanslovens Behandling givet Oplysning derom, saa at jeg ikke behøver at komme tilbage til dette Punkt. Under Finanslovens Behandling var der jo en Debat mellem den ærede Finansminister og det ærede Medlem fra Ringkøbing om, hvorvidt Statskassen nu kunde taale det samme, som den kunde taale 1896—97. Jeg tror, at man i denne Debat fik det bestemte og afgjorte Indtryk, at Statskassen meget vel vilde kunne taale et Tab som det, der her er Tale om, navnlig naar man ser denne Debat i Belysning af Finansministerens Udtalelser ved Finanslovens Forelæggelse baade om Statskassens i Realiteten gode Tilstand og om Statskassens Evne til at kunne bære en Skattereform. Det forekommer mig og sikkert mange med mig, at de Oplysninger, som det ærede Medlem fra Ringkøbing fremkom med paa Grund-

lag af Statsregnskaberne, og de Beregninger, han paa Grundlag deraf fremførte, vare saa talende, saa overbevisende, at det næppe, i alt Fald paa dette Stadium af Forhandlingerne, vil være nødvendigt at gaa dybere ind paa dette Forhold, hvilket jo nødvendigvis maatte medføre et betydeligt Tab af Tingets Tid, et Tab, der maaske kunde kaldes Tidsspilde, hvis det nemlig virkelig ogsaa fra anden Side maatte erkendes, at Statskassen særdeles vel kunde taale denne Indtægtsnedgang.

Men for øvrigt skal jeg ganske kortelig gøre opmærksom paa, at ogsaa den forrige Finansminister øjensynlig var af den Mening, at Statskassen blot for et Aar siden kunde taale en væsentlig større Indtægtsnedgang end den, Finansminister Lüttichau i Begyndelsen af 1897 mente, at den den Gang kunde taale. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at det er en bekendt Sag, som ogsaa uimodsagt har været fremme under Forhandlingerne i dette Ting, at den forrige Finansminister i Fjor Efteraar ivrede stærkt for, at Landtinget skulde tage Folketingets Toldlov. Selvfølgelig var det fra hans Side en Forudsætning, en Betingelse, at Folketinget saa skulde tage Regeringens Forhøjelse af Brændevinsskatten. Men medens Folketingets Toldlov oprindelig efter de Beregninger, der bleve anstillede, vilde give en Indtægtsnedgang af 6½ Mill. Kr., saa vare Forholdene paa Grund af Toldindtægternes Stigning blevne saaledes, at den samme Toldlov vilde efter de Beregninger, som den daværende Finansminister selv var fremkommen med, give en Indtægtsnedgang af betydelig over 7 Mill. Kr. Naar altsaa den daværende Finansminister ønskede, at Folketingets Toldlov skulde gennemføres mod Kompensation i en Brændevinsskat, maa han jo øjensynlig have haft den Opfattelse, at Staten kunde taale en Indtægtsnedgang af den Difference, der vilde blive mellem Tabet paa Toldloven og Gevinsten paa Brændevinsskatten, selvfølgelig tillige med den Indtægtsnedgang, som Vedtagelsen af de direkte Skattelove vilde medføre. Den Indtægtsforøgelse, som forventedes at ville komme ved Forhøjelse af Brændevinsskatten, var af den daværende Finansminister beregnet til henimod 5 Mill. Kr., om hvilke 5 Mill. Kr. han dog gentagne Gange udtalte, at det maatte staa som usikkert og uvist, hvorvidt Skatten virkelig vilde indbringe dette Beløb. Jeg ser saaledes ikke rettere, end at den daværende Finansminister tilstrækkelig tydeligt har lagt for Dagen, at han mente, at Statskassen for-